

Aleksandar Avlijaš

Rodjen u Sarajevu, 1-og jula 1972 godine, od oca Milana (mašinski tehničar – projektant za toplovodne sisteme) i majke Radmire (nastavnik matematike i fizike).

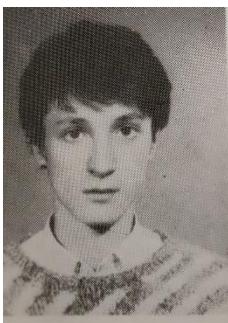
Odrastao sam u mjestu Rakovica udaljenom 10 km od Ilidže, Sarajevo. Bio sam odličan učenik i „Vukovac“ u osnovnoj školi, mada se kod nas u Bosni diploma za takvo postignuće u to vrijeme nazivala Mitar Trifunović Učo.

U petom razredu osnovne škole nisam imao mnogo opcija da potrošim slobodno vrijeme, te sam upisao instrument trubu. Nisam bio loš trubač prva dva razreda kada sam imao vremena da vježbam, ali već treći i četvrti su mi dosta teško padali, jer sam u sedmom razredu osnovne škole počeo da treniram košarku.

Roditelji su mi bili dosta strogi i nisu dali da prekinem sa sviranjem trube, napustim školu na pola puta i tako se navikavam da ostavljam iza sebe nedovršen posao, tj. da se tako navikavam na odustajanje.

Nisam imao izbora već da pored odličnog uspjeha u osnovnoj školi uporedo idem u muzičku školu i treniram košarku, koja je bila nešto novo i stvarno izazovno.

18-og septembra 1984. godine u prepunoj Skenderiji je odigrana prijateljska utakmica Bosna - Real Madrid. Utakmica je odigrana u čast velikana Jugoslovenske košarke Mirze Delibašića, kao njegov oproštajni meč. Televizija Sarajevo je direktno prenosila tu utakmicu koju sam odgledao mislim ne trepnuvši. Tog trenutka sam se zaljubio u košarku.

ALEKSANDAR
AVLIJAŠ

Roden 1. jula 1972. godine u
Sarajevu
Visok 197 cm, play maker
Košarkom se počeo baviti u 12.
godini

S obzirom da sam bio navijač Želje kao i moj otac, prvi sportski dres koji sam kupio je bio fudbalski plave boje i u tom dresu sam otišao na prvi košarkaški trening u oktobru 1984 u sportsku salu osnovne škole 1. maj na Ali Pašinom polju u Sarajevu, naravno u Bosninu školu košarke.

U martu 1985. smo imali prvu selekciju. Ja na moju veliku žalost nisam prošao tu prvu selekciju i kao da mi se cijeli svijet srušio u tom momentu. U skladu sa

takvim raspoloženjem ja sam se rasplakao tako silno da su me jedva zaustavili poslije određenog, ne tako kratkog perioda. Boško videći da je vrag odnio šalu jer sam ja sad još jače plakao, izađe da porazgovara sa mojim ocem koji me je dovozio na treninge i čekao u automobilu ispred sale. Tog dana zbog velike važnosti treninga i najavljenе selekcije prvi i jedini put je i moja majka išla sa nama.

Vjerovatno ne znajući šta tačno da im kaže i kako da smiri dosta neprijatnu situaciju izazvanu mojim ridanjem, Boško je predložio da ipak ostanem sa selekcijom do kraja sezone. Tada bi se procijenio moj napredak i bila donijeta konačna odluka. To je bilo dovoljno da momentalno prekinem plač, mada mi je za potpuno smirivanje trebalo još dugo vremena.

Vrijeme je pokazalo da Boško ipak nije pogriješio što me je ostavio kao „trinaesto prase“, a neko bi mogao zaključiti da je čak i plač ponekad može biti od pomoći.

Bio sam pionirski, kadetski i juniorski prvak BiH sa Bosnom. Najbolji igrač i strijelac svih tih prvenstava. Ipak najveće individualno priznanje iz tog predseniorskog perioda je nagrada za najboljeg strijelca i trojkaša na tradicionalnom „Kupu Republika i Pokrajina“, koji se te 1988. godine održavao u Karlovcu u Hrvatskoj, u ustaljenom terminu krajem novembra na Dan Republike, odavno već bivše nam domovine SFRJ.

KK Bosna juniori

Kadetska reprezentacija Jugoslavije

Nagrada za dotadašnja postignuća bio je nastup za „prvi“ tim Bosne što je meni tada bilo put u Diznilend. Za seniorski tim Bosne prvi put sam se “skinuo” u avgustu 1988. na kup utakmici u tadašnjoj Lištici a današnjem Širokom Brijegu protiv istoimenog lokalnog tima KK LIŠTICA. Doduše nisam ušao u igru, ali je neću zaboraviti dok sam živ. Kao prvo, nastup za prvi tim je bilo nešto o čemu sam sanjao od kako sam počeo da treniram košarku, a drugo i još važnije Mirza je sjeo pored mene na zagrijavanju i pričao samo sa mnom!!! Da pojasnim, to je za nas u BiH u to vrijeme bilo isto kao da vam se obratio Michael Jordan lično.

1989/92 – BOSNA SARAJEVO, SFRJ

Zbog male minutaže u prvom timu igrao sam na dvojnu licencu za Borac iz Čapljine, člana republičke lige BiH. Trener mi je bio Boro Ivković bivši igrač i legenda Borca na poziciji plejmejkera koji je bio i odličan motivator. Imao sam nekoliko sjajnih i nezaboravnih utakmica za Borac, u Goraždu protiv lokalnog Radničkog sam postigao 46 poena za veoma važnu pobjedu, u Bijeljini protiv Radnika 43 poena uz trojku za pobjedu (kod njih je igrao Lazarević koji je neko vrijeme proveo u Partizanu i dao nam je 40 poena!!!).

Moja druga sezona je bila umnogome drugačija od prethodne u kojoj smo, barem na papiru, imali jedan od najjačih timova u zemlji. Plasman na završni turnir kupa nam je bio najveći uspjeh te sezone, dok smo se na drugoj strani od ispadanja iz prve lige spasli na volšeboan način, pobjedom u posljednjem kolu nad dvostrukim Evropskim prvakom Jugoplastikom (tada Pop 84).

KK Bosna 1991-1992

Ja sam imao sličnu ulogu kao u prethodnoj sezoni, tj. nisam dobio mnogo više prostora. Da bih ipak bio u ritmu utakmica i tu sezonu sam igrao na dvojnu licencu, samo sada za lokalni tim KK Sarajevo da ne bih gubio mnogo vremena putujući do Čapljine kao u prethodnoj sezoni.

Treća sezona je trebala napokon da bude sezona moje pune afirmacije u seniorskom timu Bosne. Cijela sezona je na nesreću bila protkana povredama, tako se i završila sa pucanjem ligamenata skočnog zgloba desne noge krajem januara 1992. Umjesto logičnog ostanka u Bosni narednih 3 godine, uslijedio je pravi „filmski scenario“ od karijere, uzrokovani ratnim događajima u bivšoj Jugoslaviji, kao i u mom rodnom Sarajevu.

1992/93 – METALAC VALJEVO, SFRJ

Dolazak u Srbiju početkom aprila 1992. je trebao da bude samo na neko kraće vrijeme, dok ne prođe ludilo i smire se strasti u BiH, međutim pokazalo se da je to bilo trajno preseljenje u Beograd. Moj najbolji i najbliži drug u Bosni je bio Bojan Tadić koji je doveden u Bosnu iz Valjeva. On je bio presudan faktor u mojoj odluci da potpišem za Metalac iz Valjeva te sezone člana 1B lige. Imali smo žargonski rečeno sjajan spoj mladosti i iskustva, s jedne strane „stari lisci“: Žarko Vujović, Željko Moljević i Zlatan Prelić, a mladost smo predstavljali Vlada Đokić, Bojan Tadić i ja. Kad nas je poslije prva 4 kola preuzeo Zoran Kovačević mozaik je bio kompletiran, dobili smo autoritet koji nas je sve držao pod kontrolom i doveo nas do plasmana u 1 A saveznu ligu.

1993/94 - UBC MUNSTER NJEMAČKA, NJEMAČKA

Posle sezone u Metalcu, uslijedilo je neočekivano preseljenje u Njemačku. Iskreno, to mi nije bilo ni na kraj pameti ali je situacija u zemlji bila toliko loša specijalno za nas koji smo doselili iz BiH i Hrvatske zbog ratnih dejstava, i to je bio osnovni uzrok te moje avanture.

U Njemačku sam otišao na insistiranje Svetislava Pešića Karija u ekipu koju je predvodio Bruno Soče jedan od Karijevih najbližih prijatelja. To je bio treći rang takmičenja i vrlo nizak nivo profesionizma što je svakako bilo loše za mene. Sa druge strane bio sam plaćen 2 puta više nego najplaćeniji igrači u Srbiji u to vrijeme, a meni kome je cijela porodica bila u izbjegličkom statusu u Beogradu je to bilo najvažnija stvar. Ta sezona je naravno prošla u mojoj dominaciji, bio sam daleko najbolji strijelac i igrač lige, a klub je zabilježio istorijski uspjeh plasiravši se na 3. mjesto.

1994/95 - JUGOTES BIJELO POLJE, SRJ

28. juna 1994. godine u Zvorniku je odigran turnir na kojem sam upoznao Tarzana Miloševića vlasnika košarkaškog kluba Jugotes koji se našao u 1. saveznoj ligi. On kao ambiciozan predsjednik kluba i biznismen odlučio je da sastavi ekipu konkurentnu za kasniju Super ligu koju su sačinjavala po 2 najbolja tima iz svake grupe. Prvi dio sezone smo završili na 3. mjestu iza Partizana i Iva-Zorke iz Šapca ne plasiravši se u Super ligu već u jednu od 2 utješne grupe od po 12 klubova. Ja sam bio najbolji strijelac kluba i kompletne lige tog drugog dijela takmičenja.

1995/97 – OKK BEOGRAD, SRJ

U drugoj fazi prethodne sezone 1994/95 smo se sastali sa OKK Beogradom, ubjedljivo pobijedili u Bijelom Polju, ali izgubili u Beogradu. U obe utakmice sam bio daleko najbolji igrač i strijelac mog tima. Na poziciji beka sam imao direktnе duele protiv Zorana Radovića koji je završavao igračku karijeru u klubu u kom je i počeo. Po završetku te sezone Radović postaje generalni menadžer OKK Beograda, nudi mi dvogodišnji ugovor u OKK Beogradu, tako da i ja postajem član popularnih klonfera.

Napravljen je vrlo ambiciozan projekat iza koga je stajao (trebalo je tako biti) jak sponzor građevinska firma Investexport pa je i zvanično ime kluba u toj i narednoj sezoni bilo OKK Beograd Investexport, međutim odlaskom Zorana Radovića u KSJ na mjesto generalnog sekretara, u upravi - managementu kluba nije bilo tako sposobnih, a ni previše zainteresovanih ljudi koji bi se uhvatili u koštac i riješili probleme bilo koje vrste.

Sastavljen je tim sa nekim vrlo zvučnim imenima – Zoran Jovanović osvajač zlatnih medalja i na Svjetskom i na Evropskom prvenstvu sa reprezentacijom Jugoslavije, i Žarko Vučurović kao najstariji član equipe su bila imena za respekt. Na postojeću bazu mladih igrača OKK Beograda pored Žareta i Zorana smo potpisali Momčilo Lavrnić Moki na poziciji plejmejkera i ja na poziciji šutera. Pred sam početak sezone dobili smo još jedno veliko pojačanje, mog bivšeg saigrača iz Bosne Miroljuba Mikija Mitrovića koji se zadržao nešto kraće od pola sezone prije nego što je našao inostrani angažman.

Bio sam najbolji strelac tima sa 16,7 poena po utakmici.

Moram napomenuti da mi je ovo vjerovatno najvažnija sezona u životu jer sam upoznao buduću suprugu Milicu.

Klub je u prethodnoj sezoni na višegodišnje ugovore potpisao 4 igrača među kojima sam bio i ja, pa je roster ekipe ostao nepromijenjen i za sezonu 1996/97. U toj drugoj godini ugovora sa OKK Beogradom igrali smo 1B ligu zbog odluke komesara lige da se četiri kluba zbog nameštanja utakmica izbace iz lige. Teška sezona koja je na kraju ipak srećno i uspješno završena plasmanom u 1A saveznu ligu.

I ove sezone sam bio najbolji strelac tima sa 17,1 poen po utakmici.

1997/99 – RADNIČKI BEOGRAD, SRJ

Moje igre u prethodnoj sezoni na utakmicama protiv Radničkog sa Crvenog Krsta su bile najbolja preporuka, pa sam potpisao dvogodišnji ugovor sa Radničkim, popularnim "romantičarima". Pored mene kao pojačanje za tu sezonu je na poziciji plejmejkera potpisao Zoran Sretenović bivši reprezentativac Jugoslavije i osvajač 3 uzastopna Kupa šampiona sa Jugoplastikom.

Zbog promjenjivih rezultata na početku drugog dijela sezone smijenjen je trener Velibor Gašić i na njegovo mjesto doveden Rajko Toroman. Generalno, za klub je sezona bila bolja od prethodne ali nije ostvaren primarni cilj – plasman među prvih 6 ekipa, završili smo kao osmi.

Ja sam bio prvi strijelac tima i drugi po indeksu korisnosti.

KK Radnički Beograd 1998-1999

Drugoj godina sa Radničkim je bila dosta uspješnija i to na 3. fronta. Nagovještaj odlične sezone došao je već na samom startu sezone, na kvalifikacionom turniru Kupa u Nikšiću. Poslije pobjede prvog dana nad domaćom Sutjeskom, u finalu smo pobijedili aktuelnog šampiona Crvenu Zvezdu izbacivši je tako iz dalje borbe za taj trofej i plasirali se na završni turnir.

U domaćem prvenstvu čak smo se u jednom trenutku, našli na trećem mjestu iza Budućnosti i Crvene Zvezde, tako se umiješavši u borbu za mjesto koje vodi u Evroligu (3 prvoplazirane ekipe iz SRJ su tada imale pravo igranja). Na kraju smo sezonu završili na 4. mjestu jer nas je Partizan ipak pretekao do kraja sezone zbog nekih naših poraza na koje baš i nismo računali. Te sezone smo igrali i međunarodno takmičenje Kup Radivoja Koraća, koji je bio 3. Evropsko takmičenje po važnosti u to vrijeme.

Ja sam bio drugi strijelac ekipe i drugi po indexu korisnosti u domaćem šampionatu, a prvi strijelac i najkorisniji igrač u Kupu Korać.

1999/2000 – HAPOEL HAIFA, IZRAEL

Mogu slobodno reći da je ovo moja prva "prava" sezona u inostranstvu.

Moni Gaon nekadašnji član skupštine košarkaškog kluba Bosna koga je rat odveo u Izrael, mi je ponudio ugovor u Hapoel Haifi gdje je baš on nešto ranije za mjesto trenera preporučio još jednog bivšeg člana Bosne (kao igrača a poslije i trenera) Mladen Ostožića Maxu. Pošto je Hapoel Haifa upravo postao član 1. lige, ja sam izabrao Svetu zemlju.

Stručni dio kluba, trener – Mladen Ostožić Maxo i generalni menadžer - Rani Khana su bili vrhunski poznavaoци svog zanata i veliki profesionalci. Sastavili su vjerujem najbolji mogući tim sa budžetom kojim su raspolagali, a koji je inače bio posljednji u ligi. Završili smo ligaški dio prvenstva kao 3. što je bilo nezamislivo za bilo koga na početku sezone, prvenstveno zbog budžeta.

Sjajan klupske rezultat za debitanta u 1. ligi je donio i zaslужene individualne nagrade nekolicini od nas. Mladen Ostožić je podijelio nagradu trener godine sa Pini Gershonom iz Maccabi Tel Aviva, Stanley Brandy je izabran u prvu petorku prvenstva, ja sam sa Arijelom McDonaldom podijelio nagradu za Bosman igrača godine (Arijel je igrao sa Slovenskim pasošem), dok je Amir Muhtari bio najbolji strijelac među domaćim igračima.

2000/2001, ZEPTER – IDEA SLASK WROCLAW, POLJSKA

Sjajna prethodna sezona mi je donijela priliku da se u sljedećoj oprobam i u najjačoj Evropskoj konkurenciji s obzirom da se Slask Wroclaw takmičio u Suproleague u sezoni 2000/01.

Imali smo veoma jaku ekipu ne samo za domaću ligu već sposobnu da pobijedi klubove sa mnogo zvučnjim imenima, što smo i uradili. Adam Wojcik najbolji igrač Poljske tog doba a vjerovatno i u istoriji je bio drugi strijelac Suproleague na kraju sezone, Macek Zielinski i Dominik Tomczyk su dopunjivali triling najboljih poljskih igrača tog doba, Dainus Adomaitis je upravo osvojio bronzanu medalju sa Litvanijom u Sidneju, Raimonds Miglinieks je bio prvi plejmejker Letonske reprezentacije, sadašnji generalni menadžer Brooklyn Netsa Sean Marks je takođe bio član ekipe u dva navrata tokom sezone.

U strašno jakoj konkurenciji, izborio sam se za odličnu minutažu i imao pristojne statistike – 10p prosječno u Poljskoj ligi i nepunih 6 poena u Suproleague.

KK Slask Wroclaw 2000-2001

Zvanična sezona je startovala utakmicom Superkupa Poljske između osvajača Kupa Poljske Trefla Sopot i Slask Wroclaw šampiona države. Osvojili smo taj trofej mojim šutem za 3 poena na 7 sekundi do kraja utakmice pri vođstvu Trefla od 2 razlike. To mi je bio prvi klupski trofej u seniorskoj konkurenciji, a činjenica da sam ja odlučio pobjednika daje mu još veći sjaj.

Sezona 2000/01 i dalje je upisana u analе Poljske košarke po rekordu koji smo tada postavili. Naime, sezonom smo završili sa samo 1 porazom u cijeloj sezoni, i to u finalnoj seriji play offa od Anwila u Wloclaweku. Sezonu so završili sa ukupnim odnosom pobjeda i poraza 36-1, dok smo regularni dio sezone završili neporaženi sa skorom 26-0. Nikom prije nas, a ni do današnjih dana to nije pošlo za rukom. Slask te godine nije igrao domaći Cup pa smo sezonom završili sa 2. osvojena trofeja.

2001/2002, AVTODOR SARATOV, RUSIJA – LOVĆEN CETINJE, SRJ

Sledeći korak bio je na istok, potpisao sam za Avtodor, ruski tim iz Saratova. Klub sa košarkaškom tradicijom u vlasništvu Vladimira Rodionova bivšeg igrača i veoma uspješnog biznismena. Za trenera veoma talentovane ekipe u toj sezoni Rodionov je odlučio da potpiše Boška Đokića mog bivšeg trenera iz Radničkog.

Kad sam rekao veoma talentovana ekipa mislio sam na igrače sa reprezentativnim ili NBA potencijalom, i kako se pokazalo tu su bila čak dva takva potencijala. Viktor Hrjapa i Sergej Monja. Već poslije te sezone oba ova velika talenta potpisuju najveći ruski klub CSKA. Ruskog velikana je preuzeo naš Duda Ivković koji je naravno prepoznao potencijal ova 2 najperspektivnija ruska košarkaša i daje nalog da se potpišu.

Na nesreću zadesila me neugodna povreda –primicača - sredinom novembra na gostovanju u Ljubljani i nakon duze pauze došlo je do sporazumnog raskida saradnje 2 dana pred kraj 2001 godine. Ja sam se vratio u Beograd, u narednih 20 dana sam odradio terapije kod Slobodana Brankovića i naravno potpuno se oporavio.

Sredinom februara sam se dogovorio sa KK Lovćen Cetinje da završnicu sezone, što je bio cijeli drugi dio sezone, znači ukupno 12 (11+1 zaostala iz prvog dijela) utakmica regularnog dijela sezone plus play off i utakmice završnice Kupa SRJ. Utakmica poslednjeg kola prvog dijela sezone protiv Partizana u Beogradu je bila prva poslije prvenstvene pauze od 20 dana i jedna od najboljih koje smo odigrali. Bilo je nekoliko vrlo kvalitetno odigranih utakmica sa naše strane u tom periodu i na kraju sezone je ostvaren cilj plasmanom na 5 mjesto.

KK Lovcen Cetinje 2001-2002

Međutim, 3 dana pred početak play offa na prijateljskoj utakmici protiv Budućnosti u Podgorici zadobio sam ozbiljnu povredu – pucanje butnog mišića (kvadriceps), pa je ta novonastala situacija u potpunosti uticala na sljedeću sezonu.

To je predstavljalo kraj sezone i početak oporavka dugog skoro 3. mjeseca.

2002/2003, OLIVARENSE, PORTUGAL – VOJVODINA, SRJ – MAKEDONIKOS KOZANI, GRČKA

U ovoj sezoni se nažalost nastavio karijerni „rolerkoster“ započet u prethodnoj sezoni.

Pomenuta povreda s kraja prošle sezone i tretman oporavka uzrokovali su veoma dugu pauzu.

Ja sam tek krajem septembra (24) potpisao za klub Olivarense iz Oliveire malog portugalskog gradića na 50 km od Porta. Olivarense prethodnu sezonu bio finalista play offa klub je prijavio učešće u Fiba Euro Kupu gdje smo igrali dosta uspješno, dok smo u domaćem šampionatu bili na liderskoj poziciji. Činjenica da je Portugal u „košarkaškom drugom razredu“ evropskih zemalja, prouzrokovala je da sam ja od samog početka bio dosta nemotivisan. Iz tog razloga je poslije nepunih 2 mjeseca na moju inicijativu došlo do prekida saradnje sa klubom u novembarskom prozoru, pauza zbog reprezentativnih akcija.

Otrprilike u istom periodu kao i prethodne sezone, tokom januarske pauze u polusezoni, na poziv Mute Nikolića pridružio sam se treninzima Vojvodine. Klub je imao slične ambicije kao Lovćen u prethodnoj sezoni – plasman u play off po mogućnosti sa neke od prvih 4 pozicije. Potpisao sam „otvoreni ugovor“ i debitovao već početkom februara u Vršcu protiv Hemofarma koji je postao vrlo ozbiljan klub sa odličnim igračima i velikim budžetom.

Na utakmici sa Partizanom sam obnovio neugodnu povredu. Ovoga puta vođen iskustvom iz prethodne sezone, mnogo brže sam se oporavio i već kroz 20 dana sam bio spremjan za povratak na teren.

Baš u trenutku kada sam se oporavio pojavila se ponuda grčkog kluba Makedonikos iz Kozanija.

Nakon zavrsetka sezone ja sam dogovorio produžetak saradnje sa klubom, ali na dan polaska sportski direktor me pozvao da svratim do kluba nešto ranije od dogovorenog vremena. Početak sastanka je ujedno značio i kraj istog jer mi je predloženo da dogovorenu sumu smanjimo za 25%. Istog trenutka ja sam ustao od stola, otišao nazad u stan i spakovao sve stvari za polazak. Tako se završila grčka epizoda.

2003/2004, TURK TELEKOM ANKARA, TURSKA – WISLA KRAKOW, POLJSKA

U Avtodoru 2001 sam igrao sa Šemsetinom Bašom (Semettin Bas), turskim igračem našeg porijekla. Šemso je raskinuo ugovor sa klubom još sredinom novembra i vratio se u Tursku ligu iz koje je stigao kao 3. strijelac u redovima Karsyjake. Iz Avtadora se vratio u Galatasaray, a sezonom 2003/04 je prešao u redove Turk Telekoma iz Ankare. Na njegovu preporku, sredinom avgusta odlazim u Ankaru na probu koju uspješno prolazim i potpisujem ugovor poslije 3 dana.

27. decembra smo izgubili utakmicu od Darusafake kao domaćini. Uz nekoliko poraza prije toga, koji uopšte nisu bili neočekivani ili nerealni, uprava kluba je donijela odluku da smjeni trenera Ercumenta Suntera poslije punih 7. godina na klupi Turk Telekoma. Prvu utakmicu poslije smjene trenera smo igrali u Izmiru protiv odlične ekipe Tuborga. Izgubili smo veoma tijesno, a ja sam promašio trojku za izjednačenje na 5 sekundi do kraja. Po povratku u Ankaru sutradan sam pozvan na sastanak u klupske prostorije i saopšteno mi je da klub želi raskinuti ugovor sa mnom. Pregovori su potrajali 3. dana, i na kraju se završili obostranim dogovorom.

Nisam dugo bio bez angažmana jer već 10-tak dana po povratku kući dobio sam ponudu iz poljske Wisle Krakow. Nisam se puno premišljaо, odmah sam prihvatio i vrlo brzo sam debitovao u dresu „Bijele Zvijezde“ iz Krakowa.

Taj drugi dio sezone sam odigrao odlično, plasirali smo se na 6 mjesto što je bilo daleko iznad plana kluba s početka sezone.

2004/2005, MACCABI PETAH TIKWA, IZRAEL – TUROW ZGORZELEC, POLSKA

Još jedna u nizu turbulentnih sezona gdje sam igrao za 2 kluba u jednoj sezoni. Iz porodičnih razloga sam odlagao start sezone pa sam dosta kasno krenuo za izrael tek 27. oktobra. Maccabi iz Petah Tikwe je bio klub koji se tek plasirao u najviši rang takmičenja kao i Hapoel Haifa u mom prvom dodiru sa izraelskom košarkom.

Na pauzi sam bio od 20 - 27 decembra, a već 5-og januara sam se ponovo vratio za Beograd jer jednostavno nisam mogao da ostavim suprugu bez podrške i ne budem na rođenju Marije i Petra. Vratio sam se u Tel Aviv poslije 10 dana, odigrao još 2. utakmice i sporazumno raskinuo ugovor sa klubom. Iako veoma volim Izrael, ovo je bila neuspješna epizoda u mojoj karijeri.

Dogovorio sam prelazak u poljski Turow iz Zgorzeleca takođe debitanta u elitnom takmičenju Poljske, koji je predvodio trener sa kojim sam sarađivao u Wisli Krakow. Za Turow sam odigrao mnogo bolje, ekipa se u prvoj prvoligaškoj sezoni plasirala u 1/2 finale play offa gdje sam ja odigrao 3. odlične utakmice protiv šampiona Trefla iz Sopota. Klub je ponudio produžetak saradnje, ali na kraju nije došlo do sporazuma.

2005/2006, ASESOFT PLOIEŠTI, RUMUNIJA

Ovo je sezona u kojoj je bilo planirano da igram barem za 2. kluba s obzirom da sam potpisao ugovor samo na 4 mjeseca do završetka prvog kruga Fiba Eurochallenge. Rumunski šampion Asesoft iz Ploiestija naftne baze Rumunije (kao Pančevo u Srbiji) je u prethodnoj sezoni osvojio ovo Evropsko takmičenje pobjedivši rusku Lokomotivu Kuban u finalu.

Osvojili smo Kup Rumunije na završnom F 4 turniru u Sibiu pred prepunom salom pobjedivši domaći klub u 2 na produžetka, i u finalu Cluj takođe u dosta neizvjesnoj završnici. Titulu šampiona smo osvojili dosta lakše izgubivši samo 1. utakmicu u finalu play offa od Cluja na gostujućem terenu, ukupno sa konačnim rezultatom 4-1.

2006/2007, KOTWICA KOLOBRZEG, POLSKA - ASESOFT PLOIEŠTI, RUMUNIJA

Pred početak play offa prethodne sezone, Sebastian Gica vlasnik Asesofta mi je ponudio da produžim ugovor na još 2 sezone, što ja nisam prihvatio. Iako je finansijski ponuda bila odlična, ja sam smatralo da u meni još uvijek „ima vatre“ za kvalitetnije lige i da je rano da se „zakopam“ u Rumuniji.

Potpisao sam ugovor sa poljskom Kotwicom Kolobrzeg novim prvoligašem u predstojećoj sezoni(peti put u karijeri potpisujem sa debitantom). Kotwicu je predvodio Mariusz Karol sa kojim sam prethodno veoma uspješno sarađivao u Wisli Krakow i Turowu Zgorzelec pa je i to bio jedan od razloga za ovu odluku. Međutim ova odluka će se pokazati kao pogrešna jer je Kotwica kao i većina klubova debitantata u elitnim takmičnjima bila nespremna i logistički veoma loše organizovana. Neočekivani porazi su doveli tim u opasnu poziciju na tabeli, pa je uprava reagovala raskidom ugovora sa trenerom i sa mnom.

Pošto se nismo dogovorili o uslovima raskida ugovora, našao sam poljskog advokata, tužio sam klub i vratio se kući sredinom januara.

Samo 5. dana po povratku u Beograd pozvao me Mladen Jojić trener iz moje prošle sezone u Asesoftu da se požali kako mu se posle pauze za Božić iz USA nije vratio stranac na poziciji beka. Kada je čuo da sam se i ja vratio iz Poljske, istog trenutka smo se dogovorili da dođem ponovo u Asesoft.

I u ovoj sezoni smo osvojili Kup na F 4 turniru organizovanom kod nas u Ploiestiu i osvojili titulu šampiona ponovo rezultatom 4-1 u finalnoj seriji.

Finalna utakmica ove serije je ujedno bila i moja posljednja zvanična utakmica jer sam se poslije ove sezone penzionisao igrački.

Od aprila 2009. godine radim kao košarkaški menadžer u najboljoj i najvećoj evropskoj košarkaškoj agenciji Beobasket zajedno sa vlasnikom i osnivačem Miškom Ražnatovićem, koji je bio moj prvi i jedini menadžer u poslednjih 10 godina karijere od kada se pojavila potreba sportista za profesionalnom pomoći.

Blizanci Marija i Petar su sad već 16-godišnjaci, veoma su uspješni na košarkaškom terenu, već su osvojili mnogo medalja i nalaze se u izabranim selekcijama reprezentacije Srbije. Marija nastupa za Crvenu Zvezdu, osvojila je 3. zlatne medalje u prošloj sezoni (seniorsku, juniorsku i kadetsku). Petar igra za Megu i prošle sezone je bio član juniorske ekipe koja je postala prvak Srbije. Od njih očekujemo još mnogo medalja i uspjeha